



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **M. U.**, zastoupeného Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem se sídlem Krakovská 25, Praha 1, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem Elišky Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 31. 1. 2007, č. j. 59 Ca 109/2006 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 31. 1. 2007, č. j. 59 Ca 109/2006 – 37 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, kterým byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 2. 8. 2006, č. j. 7837/05-2001-21, ze dne 25. 7. 2006, č. j. 7838/05-2001-21, č. j. 7840/05-2001-21, č. j. 7843/05-2001-21 a č. j. 7844/05-2001-21, ze dne 28. 7. 2006, č. j. 7841/05-2001-21, ze dne 11. 8. 2006, č. j. 7842/05-2001-21, a dále dodatečné platební výměry Celního úřadu Liberec, pobočka v Jablonci nad Nisou, ze dne 14. 6. 2005, č. j. 1526-14/05-1061-021, č. j. 1526-15/05-1061-021, č. j. 1526-16/05-1061-021, č. j. 1526-17/05-1061-021, č. j. 1526-18/05-1061-021, č. j. 1526-19/05-1061-021 a č. j. 1526-20/05-1061-021 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel svými shora uvedenými rozhodnutími zamítl jako nedůvodná odvolání žalobce proti výše uvedeným platebním výměrům Celního úřadu Liberec, pobočka v Jablonci nad Nisou, kterými bylo žalobci stanoveno dovozní clo a daň z přidané hodnoty za dovezené osobní automobily Škoda.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukazuje na to, že dodatečné platební výměry byly vydány na základě výsledků následné verifikace důkazů původu dováženého zboží předložených žalobcem, která byla prováděna v souladu s Protokolem č. 4 k Evropské dohodě zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejími členskými státy na druhé straně (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 7/1995 Sb.) a používané při dovozech zboží před 1. 5. 2004 (dále jen „Evropská dohoda“ a „Protokol č. 4“). Při následné verifikaci nebyla potvrzena pravost ověřovaných dokumentů a celní úřad nepřiznal předmětnému zboží celní preference, i když tímto zbožím byly ojeté automobily Škoda. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že celní orgány nebyly oprávněny postupovat podle čl. 32 Protokolu č. 4, ale na základě § 6 nařízení vlády č. 480/2001 Sb. mohly použít pouze čl. 2 Protokolu č. 4; v ostatním měly postupovat podle zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“) a rozhodné skutečnosti zjišťovat podle § 31 tohoto zákona. Stěžovatel zdůrazňuje, že při vývozu výrobku s celním statutem českého zboží je základním předpokladem k uplatnění preferenčního zacházení v zemi dovozu prokázání preferenčního původu v České republice některým z dokladů, který by tento původ prokazoval ve smyslu Protokolu č. 4. Není-li při vývozu takový doklad vydán, má vyvážený výrobek status českého zboží bez nároku na preferenční zacházení v zemi vývozu. Je-li takový výrobek dovezen zpět do České republiky, jedná se o zahraniční výrobek, jehož vývozce má zajistit vydání výměnného osvědčení o původu v České republice, které se vydává na základě původního osvědčení prvotně vydaného při vývozu z České republiky, aby dovozce mohl uplatnit preferenci podle § 6 nařízení vlády č. 480/2001 Sb. Protokol č. 4 v celém rozsahu je pak jediným možným předpisem pro určení podmínek pro preferenční původ zboží. Není možné z něho vytrhávat jednotlivé články, jak učinil krajský soud. Pouhá skutečnost, že předmětné zboží bylo vyrobeno v České republice, pokud není doprovázena původním osvědčením dle Protokolu č. 4, nestačí k tomu, aby zboží bylo původním v České republice.

Stěžovatel nesouhlasí dále s výtkou soudu o nejednoznačném definování pochybností v souvislosti s přiznáním celních preferencí. Předmětem ověřování bylo prokazování pravosti předmětných důkazů původu u osoby, která je vystavila nebo měla vystavit, které může být provedeno pouze k tomu příslušnými celními orgány vyvážející země u vývozce, který je za vystavení důkazu původu odpovědný. Dovážené zboží mělo tedy status zboží zahraničního a celní prohlášení s návrhem na jeho propuštění do volného oběhu s přiznáním celní preference muselo být podle § 128b odst. 1 písm. c) zákona ČNR č. 13/1991 Sb., celní zákon, doloženo také dokladem potřebným pro uplatnění celních sazebních preferencí (podle § 6 nařízení vlády č. 480/2001 Sb. odkazujícího na Protokol č. 4). Krajský soud se také zabýval pouze částí podmínek pro získání původu zboží, ačkoli ze žádostí o následnou verifikaci a sdělení o jejím výsledku je nepochybné, že celní orgány získaly pochybnosti o pravosti a správnosti důkazů původu, předložených v celním řízení, které měly být vystaveny a podepsány vývozci. Nedostatek těchto dokladů pak nelze nahradit dokazováním původu zboží dovozcem či celními orgány dovážející země, neboť takový postup není celním orgánům dovolen. Vzhledem ke všemu uvedenému požaduje stěžovatel zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Žalobce ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a naopak má za to, že právní názor vyslovený v rozsudku krajského soudu je správný. Podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost povinných evidencí a záznamů celní úřad (k tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2005, č. j. 7 Afs 166/2004). Podle žalobce tak není možné, aby celní orgán vycházel při vydávání

rozhodnutí pouze z výsledků postverifikačního řízení, aniž ze správního spisu plyne jakýkoli důvod k jeho zahájení v podobě pochybnosti celních orgánů o věrohodnosti podkladů předložených žalobcem. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), zpochybňuje totiž závěr krajského soudu o tom, že na předmětné zboží (tj. automobily s tvrzeným českým původem, které jsou dováženy ze SRN zpět do České republiky) nelze použít čl. 32 odst. 4 Protokolu č. 4. Nesouhlasí také s tvrzením krajského soudu, že nejednoznačně definoval pochybnosti v souvislosti s přiznáním celních preferencí.

Ze správního a soudního spisu k tomu vyplynulo, že žalobce uzavřel v roce 2002 sedm kupních smluv, v nichž jako prodávající figurovaly subjekty se sídlem nebo bydlištěm v SRN a jejich předmětem byly osobní automobily Škoda. Žalobce předložil celním orgánům kupní smlouvy (faktury), jejichž součástí bylo prohlášení o původu zboží – označení CZ. Žalobce jako deklarant podal návrh na propuštění zboží do celního režimu volného oběhu a uplatnil preferenční zvýhodnění na sazbu cla na základě dokladu osvědčujícím původ zboží dle Protokolu č. 4. Správní orgán I. stupně podání přijal a zboží do navrženého celního režimu propustil. Následně však požádal o verifikaci celní orgány SRN. Z odpovědí uvedených orgánů pak vyplynulo, že v určitých případech prodávající kupní smlouvu nikdy nevystavil a dokument byl označen za falzifikát (kupní smlouva ze dne 15. 10. 2002, podle níž je prodávajícím K. M., F., 13, W., S. a kupní smlouva ze dne 29. 8. 2002, podle níž je prodávajícím společnost A. A. P. e.K., C.137, L., S.), případně prodávající prohlášení o původu zboží na kupní smlouvě či faktuře neuvedl ani nepodepsal (kupní smlouva ze dne 16. 8. 2002, kde je jako prodávající označen G. B., B., 04, J., S., a faktura č. 203568 ze dne 9. 10. 2002, vystavená firmou A. P. GmbH, U., 27, S., S.). Ve vztahu ke kupním smlouvám ze dne 26. 8. 2002 a dne 1. 10. 2002, kde jako prodávající figuruje společnost A.-c.-W. GmbH, O. S., 8, T., S., celní orgány SRN zjistily, že prodávající tyto smlouvy nikdy nepodepsal a prohlášení na nich tedy nevystavil. Z účetnictví uvedené společnosti pak bylo zjištěno, že předmětné automobily sice prodala, avšak osobě od žalobce odlišné (K. S., bytem L. 328, F.-M.) a za jinou cenu. V případě kupní smlouvy ze dne 17. 7. 2002, kde jako prodávající figuruje společnost A. F., M. & C. GmbH, S., 70, K., S., německé celní orgány vývozce nezjistily a uvedly, že zřejmě již neexistuje. Z tohoto důvodu nemohlo být postverifikační řízení provedeno. Podle správního orgánu I. stupně tyto odpovědi neobsahovaly dostatečné informace pro určení pravosti dokumentu nebo skutečného původu výrobků a nebylo tak možno považovat předmětné zboží za původní v České republice. Vzhledem k tomu nepřiznal příslušné celní preference podle Protokolu č. 4 a dodatečnými platebními výměry doměřil žalobci clo a daň z přidané hodnoty. Proti tomu podal žalobce odvolání, které však žalovaný zamítl s tím, že výsledek následné verifikace je pro české celní orgány závazný, celní orgány nemají oprávnění ani důvod výsledek verifikace v tuzemsku přezkoumávat. Podle čl. 32 odst. 6 Protokolu č. 4 nebylo zboží přiznáno preferenční zacházení. Proti tomu podal žalobce ke krajskému soudu žalobu, které krajský soud vyhověl a napadená rozhodnutí žalovaného a finančního úřadu zrušil s tím, že správní orgány nebyly oprávněny postupovat podle čl. 32 Protokolu č. 4. Z Evropské dohody mohly správní orgány použít pouze způsob stanovení pravidel o původu zboží pro použití celních preferencí (článek 2 Protokolu č. 4), a to na základě § 6 nařízení vlády č. 480/2001 Sb. Správní orgány byly povinny postupovat podle daňového řádu a rozhodné skutečnosti zjišťovat postupem podle § 31 tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožňuje. Nelze totiž souhlasit s tím, že Evropská dohoda – a tedy také její Protokol č. 4 - dopadá pouze na zboží původem z Evropského společenství (dále též „Společenství“) dovážené do České republiky a zboží původem z České republiky dovážené do Společenství, nikoli ale na zboží jiné, jak tvrdí krajský soud. Na zmíněné zboží se totiž toliko uplatní zvýhodnění založená Evropskou dohodou, čili především snížení cel nebo cla nulová. Protokol č. 4 samotný se ale zjevně uplatňuje též na zboží ze třetích států, jestliže stanoví pravidla pro jeho odlišení od zboží původem ve Společenství nebo původem v České republice. Není důvod, aby se neuplatnil také na zboží vyvážené ze druhé smluvní strany zpět do země svého původu, navíc když na tuto situaci přímo pamatuje čl. 12 odst. 2 tohoto protokolu.

Na aplikaci Evropské dohody a jejího Protokolu č. 4 v daném případě přímo odkazují také vnitrostátní právní předpisy. Podle § 55 odst. 1 celního zákona, v rozhodném znění, podléhá dovoznímu clu (tj. clu vybíranému při dovozu zboží) všechno dovážené zboží s výjimkou zboží, které je v celním sazebníku výslovně označeno za zboží bez cla. Nařízení vlády č. 480/2001 Sb., kterým se vydává celní sazebník a kterým se stanoví sazby dovozního cla pro zboží pocházející z rozvojových a nejméně rozvinutých zemí a podmínky pro jejich uplatnění (celní sazebník), pak ve svém § 6 stanoví, že „zboží dovážené ze zahraničí, které má preferenční původ v České republice podle podmínek stanovených mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, je bez cla“. Poznámka pod čarou k tomuto ustanovení pak mj. odkazuje právě na Evropskou dohodu.

Nejvyšší správní soud má za to, že tento odkaz nelze posoudit tak, jak to učinil krajský soud, tj. že se má jednat pouze o aplikaci čl. 2 Protokolu č. 4, nýbrž že je třeba Evropskou dohodu a její Protokol č. 4 použít jako celek, včetně ustanovení o ověřování důkazů původu, jak se domnívá stěžovatel. Svůj závěr při tom zdejší soud opřel zejména o znění Evropské dohody, Protokolu č. 4 a příslušných ustanovení celního zákona a celního sazebníku.

Podle čl. 1 Evropské dohody se zakládá přidružení mezi Českou republikou na straně jedné a Společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé. Podle čl. 10 Evropské dohody dovozní cla, kterým ve Společenství podléhají výrobky mající původ v České republice s výjimkou výrobků uvedených v příloze II a III, budou zrušena se vstupem této dohody v platnost. Čl. 11 Evropské dohody stanoví, že dovozní cla, kterým v České republice podléhají výrobky mající původ ve Společenství, uvedené v příloze IV, budou zrušena dnem vstupu této dohody v platnost. Čl. 35 Evropské dohody pak odkazuje na Protokol č. 4 k této dohodě, který stanoví pravidla o původu zboží pro použití celních preferencí, jež má na zřeteli tato dohoda.

Podle čl. 2 bodu 1 Protokolu č. 4 se pro účely provádění této dohody pokládají za původní ve Společenství „výrobky zcela získané ve Společenství ve smyslu článku 5, dále výrobky získané ve Společenství obsahující materiály, které zde nebyly zcela získány, za předpokladu, že takové materiály byly podrobeny dostatečnému opracování nebo zpracování ve Společenství ve smyslu článku 6, a výrobky původní v Evropském hospodářském prostoru (EHP) ve smyslu Protokolu 4 Dohody o Evropském hospodářském prostoru“. V souladu s bodem 2 citovaného článku se pro účely provádění této dohody pokládají za původní v České republice „výrobky zcela získané v České republice ve smyslu článku 5 a výrobky získané v České republice obsahující materiály, které zde nebyly zcela získány, za předpokladu, že takové materiály byly podrobeny dostatečnému opracování nebo zpracování v České republice ve smyslu čl. 6“.

Původní výrobky ve Společenství pak mají při dovozu do České republiky a původní výrobky v České republice mají při dovozu do Společenství nárok na uplatnění výhod podle této dohody, pokud je mj. předloženo tzv. „prohlášení na faktuře“ vyhotovené vývozcem na faktuře, dodacím listu nebo jiném obchodním dokladu, který popisuje výrobky takovým způsobem, aby je bylo možno ztotožnit, přičemž text tohoto prohlášení je obsažen v příloze č. IV Protokolu (čl. 16 odst. 1 písm. b/ Protokolu č. 4). Podle čl. 21 odst. 3 Protokolu č. 4 je vývozcem, který vystavuje prohlášení na faktuře povinen kdykoli na požádání celních orgánů vyvážející země předložit nezbytné doklady prokazující původ výrobků a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu.

Čl. 32 Protokolu č. 4 upravuje možnost ověřování důkazů původu. Podle jeho odst. 1 se následné ověřování důkazů původu provádí namátkově nebo kdykoli mají celní orgány dovážející země opodstatněnou pochybnost o pravosti těchto dokumentů, o původu výrobků v nich uvedených nebo o splnění jiných podmínek tohoto protokolu. Podle odst. 2 tohoto článku vrátí celní orgány dovážející země fakturu, pokud je předložena, prohlášení na faktuře nebo kopie těchto dokumentů celním orgánům vyvážející země, je-li to možné, též s uvedením důvodů tohoto požadavku. Jakékoli získané dokumenty a informace o tom, že údaje uvedené na důkazu původu jsou nesprávné, jsou zaslány spolu se žádostí o ověření. Ověření je pak prováděno celními orgány vyvážející země. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli doklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů u vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za účelnou (čl. 32 odst. 3 Protokolu č. 4). O výsledku ověření pak informují žádající celní orgány co nejdříve. Z tohoto výsledku musí být zřejmé, zda jsou dokumenty pravé, zda je možno výrobky v nich uvedené považovat za původní ve Společenství nebo v České republice a zda jsou splněny ostatní podmínky tohoto protokolu (čl. 32 odst. 3 Protokolu č. 4). Podle odst. 6, neobdrží-li v případech opodstatněných pochybností žádající celní orgány žádnou odpověď do deseti měsíců od data žádosti o ověření nebo nebude-li odpověď obsahovat dostatečné informace pro určení pravosti předmětného dokumentu nebo skutečného původu výrobků, nepřiznají nárok na preference, kromě případů způsobených výjimečnými okolnostmi.

Z uvedeného je tak zřejmé, že k tomu, aby bylo bez cla zboží, které není původní ve Společenství a je dováženo ze zahraničí do České republiky, je třeba, aby toto zboží mělo preferenční původ v České republice podle podmínek stanovených Evropskou dohodou (§ 6 celního sazebníku). Co se rozumí preferenčním původem, pak výslovně Evropská dohoda ani celní sazebník nedefinují. V Protokolu č. 4 je toto slovní spojení použito toliko v příloze č. IV v české verzi prohlášení na faktuře („Vývozcem výrobků uvedených v tomto dokumentu prohlašuje, že kromě zřetelně označených, mají tyto výrobky preferenční původ v“). Z toho je pak zřejmé, že preferenčním původem zboží se rozumí původ v určité zemi, s níž je spojeno nějaké zvýhodnění (v daném případě zvýhodnění spočívající v neexistenci povinnosti platit za toto zboží clo).

V daném případě je třeba zdůraznit, že není rozhodné, zda je předmětem dovozu zboží, u něhož je velká pravděpodobnost, že bylo vyrobeno v České republice (jako např. právě automobily Škoda) nebo zboží, které mohlo být vyrobeno kdekoli na světě; k tomu, aby byl dovoz bez cla, je třeba, aby bylo dováženo zboží považováno za původní v České republice podle Evropské dohody. Nelze přiznávat zvýhodnění pouze na základě intuitivně určeného nebo očividného původu zboží. Pravidla určení původu se musí uplatňovat stejně na všechno zboží vymezené podle nějakého jiného hlediska než je jeho původ. Protokol č. 4 pokrývá všechno zboží dovážené ze členského státu Společenství

do České republiky anebo z České republiky do některého ze členských států Společenství bez ohledu na svůj původ. Právě postupem jím předpokládaným se určí, jakého původu dané převážené zboží vlastně je: zda má původ v některém ze členských států Společenství, respektive Společenství jako celku (vzhledem k absenci celních kontrol na společných hranicích) či třetím státě (a kterém) na straně jedné anebo v České republice či třetím státě (a stejně tak kterém) na straně druhé. Neoddělitelnou součástí těchto pravidel je pak určení státu, jehož celní (nebo jiný) orgán osvědčí původ zboží. Dvojí posouzení na základě souběžné kompetence by totiž mohlo vést – při vědomí složitosti pravidel pro určování původu – k odlišným závěrům.

S řešením požadovaným krajským soudem nelze souhlasit také proto, že jednoduchý, levný a rychlý formální postup předpokládaný mezinárodní smlouvou nahrazuje složitým a zdoluhavým dokazováním. Jeho výsledky sice u takového výrobku, jakým jsou automobily Škoda, jsou sice celkem předvídatelné a toto vyšetřování tak náročné být nemusí. Pro řadu jiných výrobků takové šetření ale bude obtížné, ne-li zcela nemožné. Můžeme sestupovat přes různé součástky až například k chemikáliím nebo jiným surovinám. Celní předpisy neuvádějí, že určité jedinečné výrobky se mají těšit procedurálním úlevám a ostatní nikoli. Už proto nikoli, že mezi jedinečností a nejedinečností výrobku nevede nějaká ostrá hranice. Mezinárodní a vnitrostátní celní právo takové jednoduché, levné a rychlé postupy používá proto, aby byl mezinárodní obchod se zbožím co nejvíce usnadněn. To vyžaduje určitou součinnost a pozornost zúčastněných.

Nejvyšší správní soud tedy nesdílí názor krajského soudu v tom, že je možné aplikovat izolovaně jeden článek Evropské dohody, resp. Protokolu č. 4 (v daném případě čl. 2 odst. 2), nýbrž že je třeba použít všechna relevantní ustanovení této dohody, která určují podmínky pro to, aby bylo zboží považováno za původní v České republice. Nikoli tedy pouze čl. 2 odst. 2, který říká, kdy se zboží pokládá za původní v České republice, ale také čl. 16, který stanoví, za jakých podmínek mají původní výrobky v České republice nárok na uplatnění výhod podle této dohody (tj. za jakých podmínek se původ podle čl. 2 odst. 2 stane preferenčním), další články týkající se náležitostí prohlášení na faktuře a prokazování původu (čl. 21, 27) a rovněž také čl. 32, který se vztahuje k ověřování důkazů původu. Odkazuje-li totiž § 6 celního sazebníku při určení preferenčního původu zboží na podmínky stanovené Evropskou dohodou, je třeba tuto dohodu použít jako celek a vycházet z toho, že pouze takové zboží, které by Evropská dohoda považovala „za preferenčně původní v České republice“ může být bez cla. Rozsudek krajského soudu tak byl shledán nezákonným.

Zdůraznit je třeba, že článek 32 odst. 1 Protokolu č. 4 opravňuje celní orgány provádět následné ověřování důkazů původu nejen v případě oprávněných pochybností o pravosti těchto dokumentů, ale i namátkově v jakémkoliv jiném případě. Oprávněné pochybnosti tedy nejsou podmínkou pro provedení kontroly. Existují-li, mohou být v průběhu ověřování potvrzeny i vyvráceny, neexistují-li, mohou v rámci ověřování vzniknout. Výsledek ověřování se pak ve smyslu čl. 32 odst. 3 promítá do přiznání či nepřiznání nároku na preference.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem také v tom, že z jeho rozhodnutí č. j. 7838/05-2001-21, č. j. 7840/05-2001-21, č. j. 7843/05-2001-21, č. j. 7844/05-2001-21, č. j. 7841/05-2001-21, č. j. 7842/05-2001-21, je dostatečně zřejmá jeho pochybnost o pravosti předmětných dokladů (kupních smluv či faktur), případně o pravosti prohlášení na nich uvedených. Ze všech jmenovaných rozhodnutí je totiž zřejmé, že dožádané celní orgány jednoznačně zpochybnilly pravost prohlášení, případně samotných kupních smluv či faktur.

Pouze v případě rozhodnutí č. j. 7837/05-2001-21, plyne z odůvodnění pouze to, že celní orgány SRN nenalezly vývozce v této věci a nezískaly tak dostatečné informace pro určení pravosti dokladu o původu zboží, a že vzhledem k tomu nemohlo být podle § 32 odst. 6 Protokolu č. 4 preferenční zacházení přiznáno. V tomto případě odůvodnění není dostatečné, neboť z takového konstatování neplynou konkrétní pochybnosti. Podle citovaného ustanovení Protokolu č. 4 totiž žádající celní orgány nepřiznají nárok na preference mj. tehdy, pokud nebude odpověď obsahovat dostatečné informace pro určení pravosti předmětného dokumentu nebo skutečného původu výrobků a zároveň budou mít celní orgány opodstatněné pochybnosti o některé z uvedených skutečností. Ze jmenovaného rozhodnutí však tyto opodstatněné pochybnosti celních orgánů neplynou a uvedené důvody nejsou dostatečným podkladem k závěru o vyloučení přiznání celních preferencí. K tomu, aby tak mohly celní orgány učinit, je třeba jednoznačně formulovat, v čem spatřují v tomto případě opodstatněné pochybnosti o pravosti dokumentů, původu výrobku nebo splnění jiných podmínek Protokolu č. 4. I v tomto případě však zrušující rozhodnutí krajského soudu stojí na právních závěrech, které nebyly Nejvyšším správním soudem akceptovány, a proto i ve vztahu k tomuto rozhodnutí je třeba považovat kasační stížnost za důvodnou.

Z důvodů shora uvedených Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, při němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu